

наль на единъ отъ дългитѣ заковани о пода чинове, надъ които стърчели дъсчици съ надписи. Тогавашното училище съ своята строга наредба и съ пржчката, която шарѣше по всички части на тѣлото, не привличало децата тѣй, както днешното. Беритбата на лозята и розитѣ, коледнитѣ и великденски празници се очаквали съ голѣмо нетърпение. Поетътъ не билъ палавъ; билъ дори свитичъкъ и свѣнливъ, и сѣ пакъ не можалъ да избѣгне отъ строгитѣ наказания на тогавашнитѣ учители. За една дребна постжпка цѣлиятъ класъ билъ наложенъ съ дрѣновици, а Вазова, когото считали че е подготвилъ „бунтъ“ противъ учитель Партения нацапали по лицето съ сажди. Ето какъ, вече следъ 40 години, поетътъ си спомня за тая случка:

— Сутринта — разказва той — ученицитѣ съ очудване видѣха въ коритото на училищната чешма, че киснѣха снопъ дрѣнови пржчки. Скоро назначението имъ стана явно. Занадохождаха единъ по единъ епитропитѣ, между тѣхъ и баща ми, сжщо епитропъ, и влѣзоха въ учителската стая. Подиръ малко излѣзоха мрачни и нацупени заедно съ даскалъ Партения, приплѣднялъ — той приплѣдняваше когато бѣше гнѣвенъ. Всички влѣзоха въ взаимното училище. Повикаха и насъ, бунтовницитѣ. Разбрахме веднага, че буря висѣше надъ главитѣ ни. Безъ да ни каже нѣщо, даскалъ Партений извика единъ снаженъ ученикъ, и му заповѣда да чушне одного. Пржчкитѣ запращѣха по месата. Викове, писъкъ, плачъ. После, втори, трети, четвърти и тѣй нататъкъ. Срѣдъ трѣсъка на дрѣновицитѣ, отъ които отхвърчаха кжсове и виковетѣ на чушнатитѣ бунтовници, ехтѣше гърлестия левски гласъ на стария епитропъ хаджи Пенчо: „Да ви кажемъ вамъ единъ бунтъ,